

Lezen: Genesis 8:20-9:17

Tekst: Matteüs 5:43-45

Lieve mensen,

De veertigdagentijd is weer begonnen. Afgelopen woensdag hebben we hier in de kerk daar ook bij stilgestaan. Het is een tijd van bezinning en meditatie.

Maar als het daarbij blijft. Dan is alle tijd die je er in steekt verloren energie. Bezinning en meditatie, vasten en bidden hebben als het goed is gevolgen. Daarover denken we vandaag na, als het gaat om diaconaat.

...

Als God de wereld gemaakt heeft en de mens als sluitstuk en hoogtepunt, dan doet hij iets heel opvallends. Hij zegt namelijk tegen jou en mij: jullie krijgen de verantwoordelijkheid. Om het zo mooi te houden. Om al het goede dat ik er in gelegd heb te cultiveren. Uit te bouwen. Namens mij te beheren.

Toch trekt God zich niet helemaal terug. Je ziet dat bij de zondvloed. Als het niet goed gaat, dan grijpt hij rigoureuus in. Maar ook in de belofte daarna zie je het. Dat God voor de aarde blijft zorgen. Hij belooft dat er niet weer zo'n vloed zal komen. En dat de seizoenen elkaar zullen blijven afwisselen. Die belofte doet hij niet alleen aan gelovigen, maar aan alle mensen. Zelfs aan de dieren.

En dus zie je een heel bijzonder partnerschap ontstaan: God zorgt en geeft tegelijk de mens opdracht te zorgen. Voor deze schepping. Dat het goed gaat met mens en dier, met milieu en klimaat. Geloven is dan ook volgens dat principe leven. Je bent je bewust van je verantwoordelijkheid. Dat God de missie van de zorg voor deze aarde in jouw handen gelegd heeft. Volgens mij is dat diaconaat.

Daar denken we vanochtend kort over na. En dan wil ik er woensdagavond in de kerkdienst ook nog wat woorden aan wijden.

Het thema is:

Slide: **Jij bent medewerker van God**

Slide: Dienen

Diaconaat begint bij je houding. Die moet onbaatzuchtig zijn. Zoals onze Heer Jezus ook zegt in de Bergrede. Onbaatzuchtig betekent: je wil er niet per se zelf beter van worden. Je doet het voor de ander en om de ander.

Zo'n houding krijg je alleen als je beseft wat Jezus voor jou doet. Hoe hij de woorden die hij spreekt zelf ook waarmaakt. Ik vind dat zeer overtuigend. Nu de veertigdagentijd is begonnen leven we richting Goede vrijdag. Jezus geeft zijn leven. Voor een betere wereld. Voor bevrijding van de onderdrukking door zonde. Voor richting in een leven vol vervreemding. Jezus geeft zijn leven voor de idealen van Vader.

Die dienende houding raakt me. Als God zelf er zoveel voor over heeft. Om mij vrijheid te geven. Dan wil ik zo'n houding ook. Ik wil Jezus als mijn voorbeeld nemen. Dienen zoals hij. Dat is mijn voornemen. En dan volgens zijn woorden: zoals de Vader in de hemel voor iedereen zorgt. Zijn beloften van na de zondvloed iedere keer waarmaakt. Hij geeft *om* iedereen. En genoeg *voor* iedereen. Zo doet Jezus dat als ultieme medewerker van God. Wie dat laat doordringen die verandert van houding. En wil steeds meer op Jezus lijken.

Slide: Delen

Wat God belooft, vlak na de zondvloed, is dat hij genoeg zal geven. Voor mens en dier. Jezus herhaalt dat nog eens dunnetjes als hij zichzelf vergelijkt met een herder. *Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid.* Zo zorgt een goede herder voor zijn schapen. Zo zorgt een goede schepper voor zijn wereld.

En hij maakt het waar. Op aarde wordt nog steeds voldoende geproduceerd voor iedereen. Niemand zou honger hoeven lijden. Niemand zou tekort aan medicijnen hoeven hebben. Niemand zou zonder kleding in de kou hoeven zijn. En God verzorgt ons niet alleen met veel goederen. Ook een overvloed aan relatie. In zijn kerk, zijn gemeente, mogen mensen met hem en met elkaar in verbinding staan. Door Jezus word je ook daarin rijk gezegend.

En zegen is altijd iets om te delen. Dat zag je al bij Abram. Hij krijgt de zegen om tot zegen te zijn. Zo is alles wat we ontvangen hebben niet voor onszelf alleen. Maar om te delen. En dan zonder onderscheid. God laat het regenen over goede en slechte mensen. Ze mogen zich allemaal warmen aan zijn zon. Zo kunnen, als het goed is, ze zich ook warmen aan onze zorg. Delen van wat God geeft. Dat is diaconaat.

Maar het probleem is: het blijft bij mij vaak bij mooie woorden. En goede voornemens. Daarom hoort het laatste er ook nog bij:

Slide: Doen

Kijk, ik begrijp best dat het soms moedeloos maakt. Dat je denkt dat het allemaal geen zin heeft. Omdat de wereld er tóch niet beter van wordt. Zeker niet als je in je eentje bijdraagt. En toch zou ik je willen vragen: bezin je deze veertig dagen. Niet alleen op je houding en je zegen. Maar ook op je dankbaarheid daarvoor. En wat je daar mee kunt doen en ook gaat doen.

Als in de Bijbel over de liefde van God gesproken wordt. Over de liefde van Jezus. Dan zit daar altijd beweging in. Jezus wordt met liefde bewogen. En dat zet iets in hem in beweging. Liefde is, in ieder geval voor God, een werkwoord. Het is niet slechts een gevoel. Maar ook een keuze, die aanzet tot daden.

En daarin stelt Jezus zijn Vader als voorbeeld voor ons. Je Vader in de hemel houdt van iedereen. Dat betekent dat hij zijn scheppende actie van regen en zon, van groei en zegen, dat hij die ten bate van iedereen inzet. Houden van je naaste betekent dan ook, dat jij je inzet. En als iedereen daar zijn of haar verantwoordelijkheid in neemt. Dan kunnen we samen heel wat betekenen. Dan werken we mee met God. Om zijn zegen zo goed mogelijk te verspreiden over onze naasten. Dan hebben we onze naaste lief als onszelf. Dat doen is onze roeping.

Amen